

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 524/2017
01.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранка Уњића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 17К 2070/10 од 18.05.2016. године и Апелационог суда у Нишу 5Кж1 1261/16 од 03.11.2016. године, у седници већа одржаној 01.06.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Бранка Уњића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 17К 2070/10 од 18.05.2016. године и Апелационог суда у Нишу 5Кж1 1261/16 од 03.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 17К 2070/10 од 18.05.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истовремено, окривљени је осуђен и на новчану казну у одређеном износу од 130.000,00 динара, коју је дужан платити у року од три месеца по правноснажности наведене пресуде, а ако то не учини, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Пресудом је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног АА и исти је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени „ББ“ ... и „ВВ“ ..., су ради остваривања имовинскоправних захтева, упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 5Кж1 1261/16 од 03.11.2016. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Нишу 17К 2070/10 од 18.05.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Бранко Уњић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и поступи у свему према одредбама члана 492. став 1. тачка 1) или тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело. Наиме, бранилац сматра да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела за које је оглашен кривим и осуђен, јер се кривично дело утаја из члана 207. став 1. КЗ, врши присвајањем туђе покретне ствари која је учиниоцу поверена, а да би дошло до присвајања ствари која је неком лицу поверена, потребно је да се та поверена ствар налази у притежању тог лица, да то лице има фактичку моћ располагања са наведеном ствари, а према наводима захтева, не може се сматрати да је окривљени ушао у посед ствари, самим потписивањем фактуре и фотографисањем поред једне од пољопривредних машина.

Одредбом члана 207. став 1. КЗ, прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист, присвоји туђу покретну ствар која му је поверена, казниће се затвором до две године и новчаном казном, док је ставом 4. тог члана, прописан тежи облик утаје, а наиме када вредност утајених ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара или утајена ствар представља културно добро, односно добро које ужива претходну заштиту, у ком случају је прописано да ће се учинилац казнити затвором од једне до осам година и новчаном казном.

Изреком побијане првостепене пресуде Основног суда у Нишу 17К 2070/10 од 18.05.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим да је критичном приликом у намери да себи прибави противправну имовинску корист присвојио пољопривредну опрему власништво „ББ“ ... и „ВВ“ ..., таксативно означену у изреци, а која опрема му је поверена на основу седам уговора о финансијском лизингу и једног уговора о закупу закљученим са оштећеним привредним друштвом „ББ“ ... и „ВВ“ ... .., на тај начин што је након закључења уговора о лизингу са оштећенима, преузео по основу уговора наведену пољопривредну

опрему укупне вредности 44.086 евра, у динарској противвредности 3.489.815,00 динара, уз обавезу држања и коришћења исте и плаћања накнаде у шездесет месечних рата, па је окривљени супротно уговору о лизингу, отуђио НН лицу примљену пољопривредну опрему, претходно плативши оштећеном само на име обавезног учешћа 20% вредности предмета лизинга....., па је тако себи прибавио противправну имовинску корист у износу од 2.791.878,00 динара, а окривљени је у време извршења дела био урачунљив и поступао са умишљајем, јер је био свестан забрањености свог дела и хтео је његово извршење.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела утаја из члана 207. став 4. у вези са ставом 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом на описани начин предузео радње извршења наведеног кривичног дела, јер је у намери да себи прибави противправну имовинску корист, присвојио пољопривредну опрему, власништво оштећеног, која му је поверена (по основу уговора о лизингу и закупу), а при чему вредност утајених ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара. Стога су наводи захтева којима се указује да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић